

derfor ikke, at Thinget rifferer det Allermindste hverken i formel eller reel Henseende ved at stemme for et af de Forslag, som Rigsdagsmanden for Frederiksborg Amts Abo Valgfreds (Nielsen) har stillet.

Ischering: Jeg troer, at Rigsdagen vilde begaae et stort Misgreb, dersom den vilde slutte sig til denne Henviisning. Henviisningen maatte, saavidt jeg har forstaaet den aerede Taler, hovedsagelig betragtes saaledes, at det skulde for det Offentliges Regning og paa dets Vegne anstilles Undersøgelser over Forholdet med Vandstanden i Arresø og Omboernes Jorder ligeoverfor disse Forhold. Men dette er en Gjenstand, som ganske nylig har været undersøgt, og det gjentagne Gange. Det er fuldkomment vel bekendt, at der ikke er en eneste Løddel i den hele Sag, som jo Regeringen kjender paa det Allernæreste. At anstille nye Undersøgelser og opfordre til nye Undersøgelser og give vort Munde til en Henviisning, som skal betyde dette, vil sige saameget, som om der var opstaaet Tvivl i Rigsdagen om Frederiksværts Berettigelse til at holde Vandstanden, som den er. Det er at træde ind imellem Afgjørelser, som alene høre hjemme ved Domstolene. Dersom Løddseierne træde frem og sige: vi ere villige til at betale en Sum, som kan forlanges efter en billig Taxation for Arresøen, saaledes at derved Staten — thi det, der her er Spørgsmaal om, bliver Erstatning for den Værdi, Arresøen har for Diebliffet — Intet taber, saa foreligger Sagen i en anden Skikkelse, saa foreligger den i en saadan Skikkelse, at man kan henvise den til Finantministeriet for at lade den undersøge fra dette Standpunkt; men saalænge der intet Bud er af den Natur, saa foreligger det kun som et Forsøg paa, gennem det Tryk, som udbirkes af Rigsdagen, at skyde Sagen noget frem til Fordeel for Løddseierne paa det rettlige Gebeet, og det er der ikke den mindste Grund til. Naar det aerede Medlem har sagt: men hvorledes kan det gaae til, at Bølene, som begrænse Arresøen, ikke skulde kunne gælde, at Vandstanden kan gaae indens for dem, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at det er en Umulighed, naar man sætter en

Vandgrænse efter Vandhoiden ved et saakaldt det Flodmaal, samtidig dermed at sætte en Bølebegrænsning, som skal kunne have en afgjørende Betydning. Flodmaalet, det, som giver Vandnivået, er ikke Herren; om det synker, kan Vandet ikke bøje sig derefter. Vandet beholder sit Niveau, Floden maa gaae derhen, hvor det bliver lavere. Naar Søbunden hæver sig, kan man ikke forlange Søbunden udgravet, for at Vandet ikke skal stige. Flodmaalet er den eneste Dommer. Naar man klager over Oversvømmelser, saa klager man over det, der i denne Verden ikke kan føres klager over. Hvor der er Aløb, hvor der er Broindsnevrtinger, og hvor der tillige er hurtige Sneesmeltninger og pludselige Regnsfald, der maa der til visse Tider altid indtræde Oversvømmelser; thi Aløbets Brede, Stigbords- og Broaabningerne kunne kun mods tage en vis Vandmasse og lade den gennemstrømme i Forhold til det Tryk, som gives den. Der skal en vis Tid, inden Vandmassen kan udtømme sig, og i den Tid maa Oversvømmelsen være tilstede. Det er Naturforhold, som der ikke kan forlanges nogen Erstatning for, og som ikke kunne afhjælpes. Naar det aerede Medlem, som talte først, siger: ja, men der indeholdes dog en Tvivl i Erklæringen, om man ikke kan undvære lidt af Vandkraften, saa troer jeg, at han lægger en ganske anden Betydning i den Art Tvivl, som der er fremstillet, end han er berettiget til. Det aerede Medlem kan dog umulig troe, at, naar en Mænd eier en vis Værdi, at han saa kunde være i Tvivl, om han hellere vilde have den hele Værdi end en Deel af den. Det aerede Medlem har selv bemærket, at i 1832 havde man viist en vis Estergivelse. Ja, det er netop Feilen; thi derved har man vækket Appetitten og givet Forhaabning om, at, naar man kun trængte paa og trængte paa, saa kunde man lidt efter lidt faae Vandmaalet sænket, og det er denne Paatrængenhed, som vi her, efter det foreliggende Forslag, skulle associere os til. Sagen ligger nu for saaledes, og saaledes troer jeg ogsaa, den aerede Ordfører fremsillede den, at her er en Sø, som Omboerne ansee sig generede af og ønske udtørret, og her er en Vandkraft, der betyder